గమనం మధురం

- అంజన కోడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

అనిత

జీవితంలో ఎన్ని ఎదురు దెబ్బలు తగిలినా, మనస్సుకు ఊతం ఇచ్చి, మనలో పాజిటివ్ ఎనర్జీని నింపే వ్యక్తులు మన జీవితంలో ఉంటే, ఆ దెబ్బల నుండి తొందరగా కోలుకుంటాం.

మానసికంగా బాగ కృంగిపోయిన స్థితిలో ఉన్న అనితకు, సరైన సమయంలో తన స్నేహితులందరూ తిరిగి జీవితంలోకి రావటంతో కొత్త శక్తి వచ్చినట్లయింది.

అనిత ప్రదీప్ నుండి వేరుపడి అపార్టుమెంటు అద్దెకు తీసుకుంది. ఆ విషయంలో ప్రదీప్‌తో ఎన్ని గొడవలైనా, అతను ఎంతగా బెదిరించినా అనిత లొంగలేదు, బెదరలేదు. మొదట్లో కొంచెం ఇబ్బంది పడింది. అన్ని విషయాలు తనే మేనేజ్ చేసుకోటంతో, కానీ తొందర్లోనే ఆ ఇబ్బందుల నుండి బైటపడింది. ముఖ్యంగా ఇంట్లో ఒక కొత్త ఎనర్జీ నిండినట్లుగా అనిపించసాగింది.

నెమ్మది నెమ్మదిగా పూర్వపు అనితలా పొరలు చీల్చుకుని బైటకు వచ్చిన సీతాకోక చిలుకలాగా మారింది. ఆరు నెలల్లోనే చాలా ఉత్సాహం, ఉత్తేజం నిండిన మనస్సుతో వికసించింది అనిత.

స్టీవ్‌తో దాదాపు రోజూ ఏదో రకంగా మాట్లాడుతుంది – మెసేజ్‌లు కానీ, వీలైతే ఫోన్‌లో, అన్ని రకాల టాపిక్‌లు మాట్లాడుకునేవారు. పాలిటిక్స్, పుస్తకాలు, సినిమాలు. కానీ పర్సనల్ విషయాలు ఏమీ అడిగేవాడు కాదు. అనిత చెపితే మౌనంగా వినేవాడు. ప్రదీప్‌తో విడిపోయా అని మాత్రం చెప్పింది. వెన్నెల గురించి చాలా చెప్పింది. స్టీవ్‌లో అదే చిలిపితనం, అదే శ్రద్ధ, అదే ఆప్యాయత.

"ఒక్క వారం రోజులు సెలవు పెట్టి కాలిఫోర్నియా రా నీతూ. ఇక్కడ నాకొక చిన్న వైనరీ ఉంది. చాలా బాగుంటుంది. ప్రియ, ఆనంద్ కూడా వస్తామన్నారు నువ్వు వస్తే" ఎప్పటినుండో అడుగుతున్నాడు స్టీవ్. కానీ ఎందుకో బెరుకుగా ఉంది మళ్ళీ స్టీవ్‌ని కలవాలంటే.

గత ఆరునెలల్లో మానసికంగా ఎంతో దగ్గరయ్యారు. అతనితో మాట్లాడుతుంటే తన వయస్సు కూడా మర్చిపోతుంది అనిత. కాలేజ్ ఉన్నప్పుడూ ఎంత మనస్ఫూర్తిగా నవ్వేదో, ఎంత స్వచ్ఛంగా ఉండేదో అలాంటి అనుభూతి. స్టీవ్‌తో మళ్ళీ తనకు ఏదో రొమాంటిక్ రిలేషన్‌షిప్ మొదలవుతుందేమో అన్న ఆలోచన కానీ, కోరిక కానీ లేదు.

ఈ వయస్సులో తనను చూసి మోహిస్తాడన్న ఊహ కూడా రాలేదు అనితకు. తను ఒకప్పటిలా లేదు. లావయ్యింది, కళ్ళక్రింద నలుపు. రోజూ అద్దంలో వాస్తవికతను గుర్తుచేస్తున్న వర్తమానం. దానికి భిన్నంగా కలల ప్రపంచంలో ఏమీ లేదు అనిత.

చివరికి ఎలాగో ఇప్పుకుని అందరూ కలిపి ఏ రోజుల్లో వీలవుతుందో తేల్చుకుని, స్టీవ్ దగ్గరకు బయలుదేరింది. ఎన్నోసార్లు చెప్పాడు తన వైనరీ గురించి. అంతా నేను ప్లాను చేస్తాను, ఏరోజున వస్తారో అందరూ చెప్పండి చాలు అన్నాడు.

శాన్‌ఫ్రాన్సిస్కోలో విమానం దిగి సూట్‌కేస్ తీసుకుని వచ్చేసరికి, ఒక డ్రైవర్ అనిత పేరు ఉన్న కార్డు పట్టుకుని నిల్చున్నాడు. ముందే చెప్పాడు స్టీవ్, డ్రైవర్‌ని పంపుతున్నానని, తిన్నగా ఫామ్ కి వచ్చెయ్యమని.

సిటీ వదిలి కారు వెళుతుంటే ఏదో తెలియని గాబరా. అర్థం కాని ఎమోషన్స్. ఒక్క క్షణం కంగారు, మరు క్షణం తెలియని బాధ గుండెను నొక్కిపెడుతున్నట్లు. ప్రియ సాయంత్రం వస్తానంది, ఆనంద్ మర్నాడు ప్రొద్దున. చుట్టూ ఉన్న అందమైన ప్రకృతి చూస్తూ మనస్సుకు కొంచెం నిదానించుకుంది అనిత.

ఒక వైపు ద్రాక్ష తోటలు, కొంచెం దూరంలో ఇల్లు, ఇంటి చుట్టూ పూలమొక్కలు, గుత్తులు గుత్తులుగా విరబూసిన గులాబీలు. కారు దిగుతూనే స్టీవ్ లోపలి నుండి వచ్చాడు. గుండె వేగం పెరిగిందో లేక ఆగిపోయిందో అర్థం కాని పరిస్థితి.

డ్రైవర్ సూట్‌కేసు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళి పెట్టి, తిరిగి వెళ్ళిపోవటం కూడా తెలియలేదు ఇద్దరికి. స్టీవ్ దగ్గరకు వచ్చి భుజం చుట్టూ ఆప్యాయంగా చెయ్యి వేశాడు. ఒక రెండు సెకన్లు అంతే. ఎందుకో ఇద్దరిలోనూ ఇబ్బంది, టెన్షన్.

"ఏమీ మారలేదు నువ్వు నీతూ. You are as aluring as ever"

స్టీవ్ జుట్టు బాగానే తెల్లబడింది, కొంచెం ఒళ్ళు వచ్చింది, కళ్ళ దగ్గర ముడతలు.

"నువ్వు మాత్రం మారావు. ఇదవరకట్లాగా కళ్ళు సరిగ్గా కనిపించటం లేదు. అందుకే నేను ఏమీ మారలేదు అంటున్నావు" టీజింగ్‌గా నవ్వింది అనిత.

గట్టిగా నవ్వేశాడు స్టీవ్.

ఇంటి చుట్టూ వరండాలాగా ఉంది. రెండు కుర్చీలు, టేబుల్ ఉన్నాయి. దాని మీద ఐస్‌టీ, ఏవో స్నాక్స్ పెట్టి ఉన్నాయి.

"రా కూర్చో, ఐస్‌టీ తాగుతావా? చాలా వేడిగా ఉంది కదా లంచ్ ఇప్పుడే తినేద్దామా లేక ఆగుతావా?" స్టీవ్‌కు కూడా కంగారుగానే ఉంది, అనిత ఎదురుగా ఉంటే ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కావట్లేదు.

"థాంక్స్, చాలా బాగుంది ఇల్లు, తోట.." గ్లాసు చేతిలోకి తీసుకుంది. చల్లటి టీ తాగుతుంటే ప్రాణానికి చాలా హాయిగా ఉంది.

"నాలుగేళ్ళ క్రితం ఎవరో అమ్ముతుంటే కొన్నాను. ప్రతి వీకెండ్ వస్తాను. ద్రాక్ష ఇక్కడ దగ్గర్లోని వైన్ తయారీ దారులకు అమ్ముతాను. ఇంకోవైపు ఆర్గానిక్ కూరగాయలు పండిస్తాము. ఎప్పట్నుండో ఇక్కడే ఉండిపోయిన మంచి స్టాఫ్ ఉన్నారు. వాళ్ళే ఇక్కడి నా కుటుంబం."

"ఆకలౌతుందేమో నీకు. ప్రొద్దున్నే బయలుదేరావు. రా నీ రూం చూపిస్తాను. ఫ్రెష్ అవుదువు" లోపలికి దారి తీసాడు స్టీవ్. లివింగ్ రూములో ఉన్న అనిత సూట్‌కేస్ చేతిలో పట్టుకుని పైకి దారి తీశాడు. మౌనంగా అతని వెంట నడిచింది.

పై అంతస్తులో మూడు బెడ్‌రూంలు ఉన్నాయి. ఒక దాంట్లో సూట్‌కేసు పెట్టాడు. చాలా నీట్‌గా ఉంది రూం. పెద్ద బెడ్, డ్రెస్సర్, బట్టలకు గోడలోనే షెల్ఫ్.

"పక్కనే బాత్రూం ఉంది. ఫ్రెష్ అవ్వు. లంచ్ తిందాం" అంటూ అనిత వైపు చూసాడు.

నెమ్మదిగా అనితను దగ్గరకు తీసుకుని నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. కళ్ళు ఎత్తి స్టీవ్ వైపు చూసింది. ఆ కళ్ళల్లో ఏ భావాలు కనిపించాయో.

"మై డార్లింగ్ ఇన్ని సంవత్సరాలు నిన్ను ఎంత మిస్ అయ్యానో "గొంతు గద్గదమైంది, స్టీవ్‌కు.

కట్టలు తెంచుకున్న ప్రేమ ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయారు ఇద్దరూ.

ఆప్యాయతతో మొదటి ముద్దు – అనురాగంతో రెండో ముద్దు... కవిగారు అన్నట్లు –

నాలుగు పెదవులు రెండైనాయి, రెండు మనసులు ఒకటైనాయి –

గుండె నిండా ఎన్నో ఏళ్ళుగా దాచిన ప్రేమ, కంటి చివర ఆర్ద్ర గీతమై, ఎవరి కన్నీళ్ళో అర్థం కాని మమేకం

అనిత కళ్ళు తుడిచాడు స్టీవ్.

"నీకు మాట ఇస్తున్నా నీతూ, నా మూలాన ఇంకెప్పుడూ కన్నీళ్ళు పెట్టుకునే పరిస్థితి తీసుకురాను"

మాటలు అవసరమా? కళ్ళల్లో ప్రతిఫలించే ప్రేమ, మనస్సులో ఉప్పొంగే ఆనందపు తరంగాలు అవధాలు లేని అనుభూతులు. ఎంత సమయం గడిచిపోయిందో కూడా తెలియలేదు ఇద్దరికి.

స్టీవ్ ఛాతిపై తల పెట్టుకుని కళ్ళు మూసుకుంది అనిత. అనిత చుట్టూ చేతులు వేసి ఒక అపురూపమైన అద్భుతాన్ని పట్టుకున్నట్లుగా పొదుపుకున్నాడు స్టీవ్.

సెల్‌ఫోన్ మోగటంతో ఇద్దరూ ఒకేసారి కళ్ళు తెరిచారు. ఫోన్ వైపు చూసి పక్కన పడేశాడు.

"సారీ నీతూ ఆకలవుతుందేమో నీకు... లేద్దామా?"

"లేవాలని లేదు."

సన్నగా నవ్వాడు స్టీవ్. అనిత మొహం మీద పడిన జుట్టు, పక్కకు నెట్టి "నాకు కూడా లేదు. కానీ తప్పదు, తర్వాత నువ్వే పోట్లాడతావు, అంత ప్రయాణం చేసి వస్తే కనీసం లంచ్ కూడా పెట్టలేదని"

నవ్వి "సరే ఫ్రెష్ అయి వస్తా" అంది

అనిత బాత్రూంలోకి వెళ్ళి చల్లటి నీళ్ళలో మొహం కడుక్కుని, బట్టలు మార్చుకుని చీర కట్టుకుని క్రిందకు వచ్చింది.

టేబుల్ మీద అన్నీ సర్ది ఉన్నాయి. కిటికీ దగ్గర నిలబడి బైటకు చూస్తున్నాడు స్టీవ్. అడుగుల చప్పుడు విని వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

"వావ్! నా కోసం చీర తెచ్చుకున్నావా? ఇంకా గుర్తుందా నాకెంత ఇష్టమో."

సిగ్గుగా నవ్వింది అనిత అతని చూపు కూడా ఒంట్లో పులకరింతలు రేపుతుంది.

"నీ దగ్గరకు రాను, కాస్త దూరంగా కూర్చోవాలి, లేకుంటే నిన్ను లంచ్ తిననివ్వను" చిలిపిగా నవ్వి టేబుల్ మీద ఉన్న సలాడ్ ప్లేట్లలో వడ్డించాడు.

లంచ్ తినేసిన తరవాత అంతా సర్దేశాడు స్టీవ్. సాయం చేస్తానన్నా వినిపించుకోలేదు.

"నా హౌస్ కీపర్ వస్తుంది. సాయంత్రం డిన్నరు తయారు చెయ్యటానికి. మధ్యాహ్నం రావద్దన్నాను నీతూ. ఎన్నాళ్ళ తరవాతో మనం కలుసుకుంటున్నాం, ఎమోషనల్ అవుతామేమో, వేరొకరు ఇంట్లో ఉంటే ఇబ్బందిగా ఉంటుందని.."

సాయంత్రం ఐదు దాటింది, తోటల్లో పనిచేసేవాళ్ళు వెళ్ళిపోయారనుకుంటా, ఎవ్వరూ కనిపించటంలేదు. ఎండ తీవ్రత తగ్గినా వేడిగానే ఉంది.

"నువ్వు చెపుతుండేదానివి, నీ చిన్నప్పుడు ఇండియాలో ఫెస్టివల్స్‌కి మీరు పల్లెల్లో ఎలా ఎంజాయ్ చేసేవారో అలానే ఉంది కదా ఇక్కడ.."

"చాలా బాగుంది స్టీవ్. ఎన్ని టెన్షన్లు ఉన్నా ఇంతటి ప్రశాంతత మధ్య అంతా మర్చిపోతాం" కాసేపు తోటలో నడుద్దామా?"

"అంతా నడవలేము, రా! నా గోల్ఫ్ కార్ట్ ఉంది దాంట్లో వెళదాం"

చీకట్లు ముసురుతుండగా తిరిగి ఇంటికి చేరుకున్నారు. పొలాలకు దగ్గరలో చిన్న చిన్న ఇళ్ళు ఉన్నాయి. సూపర్‌వైజర్‌ను పరిచయం చేశాడు.

ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతూనే మంచి వంటకపు వాసనలు చుట్టుముట్టాయి.

వీళ్ళ మాటలు విని వంటింట్లో నుండి సుమారు ఓ అరవై సంవత్సరాలున్న ఆవిడ, ఏప్రన్‌కు చేతులు తుడుచుకుంటూ వచ్చింది.

"హాయ్! ఆర్యా అనిత స్టీవ్ చాలా చెప్పాడు నీ గురించి" దగ్గరకు వచ్చి ఆప్యాయంగా హత్తుకుంది.

"నా హౌస్ కీపర్ మిసెస్ డోరీ. ఎప్పటినుండో ఇక్కడే ఉంటున్నారు. చెప్పాగా తన భర్త ఇక్కడ్ సూపర్‌వైజర్. తన ములానే నాకు పొట్ట వచ్చింది" నవ్వాడు స్టీవ్.

"వెనకాల పాటియోలో టేబుల్ సర్దాను. మీరు ఫ్రెష్ అయ్యే లోపల సర్దేస్తాను"

"ఓ పదినిమిషాలు, మొహం కడుక్కుని వచ్చేస్తాను" అంటూ అనిత వెళ్ళింది.

ఎండ వేడికి స్నానం చెయ్యాలనిపించి, స్నానం చేసి తెల్ల చుడీదార్ వేసుకుని వచ్చింది.

"వావ్! ఎప్పుడూ ఇంతగా ఎలా బాగుంటావు?" అనిత చెయ్యి పట్టుకుని ఇంటి వెనకాల పాటియోలోకి తీసుకెళ్ళాడు.

ఆకాశం సిగ్గుతో కందారిన ప్రియురాలిలా ఉంది. దూరంగా ఆకాశానికి, భూమికి వారధి అవుతున్న కొండలు, వారి మధ్య సందేశాలు తీసుకు వెళుతున్న మేఘమాలలు.

ఆనందంగా ఉన్న మనస్సు ప్రకృతిని ఇంకా అందంగా చూపిస్తుందా?

అనిత భుజాల చుట్టూ చెయ్యి వేశాడు స్టీవ్, ఆమె అనుభూతులు అతను కూడా శ్వాసిస్తునట్లు, ఆత్మలు కలిస్తే మాటల అవసరం లేదు.

"ఎంత రొమాంటిక్‌గా ఉందో కదా" పరవశంగా అన్నది అనిత.

"వైన్ రెండు గ్లాసుల్లో పోసి తీసుకొచ్చాడు స్టీవ్.

"వద్దు తాగను" అనుకుంది.

"సారీ అలవాట్లో పొరపాటు. అందరూ వైన్ తీసుకుంటారనుకోవటం నాదే తప్పు"

"అలా అని ఏమీ లేదు. ఇది తాగకుంటేనే నా మనస్సు నా మాట వినటంలేదు. తాగితే ఏమైపోతానో అని.." చిలిపిగా నవ్వింది.

"నీతో చాలా మాట్లాడాలి నీతూ! ఒక్కసారి కూడా నన్ను అడగలేదు నువ్వు ఎందుకు నిన్ను దూరం చేసానో, నా పర్సనల్ విషయాలు కూడా ఏమీ అడగలేదు. నాకు విడాకులు అయ్యాయి అని మాత్రమే తెలుసు నీకు. ధైర్యం తెచ్చుకోటానికి ఐ నీడ్ ఎ డ్రింక్ నీతూ"

"ఎందుకు అడగాలి స్టీవ్. నీకు చెప్పాలి అనిపించినప్పుడు చెపుతావు. నీతో ఇన్ని సంవత్సరాల జీవితం మిస్ అయ్యానన్న బాధ చాలా ఉంది, అది ఏ కారణం వలన జరిగినా, కనీసం మళ్ళీ మనం కలుసుకోగలిగాం అన్న ఆనందం ముందు ఆ గడిచిన కాలం గుర్తురావట్లేదు."

"ఎందుకింత మంచిదానివి నీతూ.." స్టీవ్ గొంతు వణికింది.

స్టీవ్ కళ్ళలోకి దీర్ఘంగా చూసింది అనిత. తనకెంతో ఇష్టమైన ఆ కళ్ళు తనతో చిలిపిగా, నవ్వుతూ కబుర్లు చెప్పే కళ్ళు, తాను ధైర్యం కోల్పోయినప్పుడు భరోసా ఇచ్చే కళ్ళు. కానీ ఈ రోజు ఆ కళ్ళల్లో తెలియని కంగారు, అనిశ్చిత సందిగ్ధత భరించలేకపోయింది అనిత.

స్టీవ్ మొహాన్ని రెండు చేతుల మధ్య పొదుపుకుని, సున్నితంగా ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆ చుంబనంలో కోర్కె లేదు, ప్రేమ మాత్రమే ఉంది. తనలోని శక్తిని, ధైర్యాన్ని స్టీవ్‌లోకి పంపుతున్న వారధి అయ్యింది ఆ ముద్దు.

"రా డిన్నరు తిందాం. మర్చిపోయాను అడగటం ప్రియ వచ్చేసుండాలి కదా"

"ఇందాక ఫోన్ చేసింది. రావట్లేదని. ఆనంద్ కూడా రాడు. మీరిద్దరూ మాట్లాడుకోవాల్సింది చాలా ఉంది, అని చెప్పి పెట్టేసింది" నెమ్మదిగా పాస్తా తింటూ అన్నాడు.

"నీతూ! మీ నాన్నకు బాగోలేదని టెన్షన్ పడుతున్న సమయంలో మా డాడ్‌కు హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చింది. అంతా బాగానే ఉందని ఇంటికి తీసుకొచ్చాం. నువ్వు అసలే టెన్షన్‌లో ఉన్నావు, డాడ్‌కు మైల్డ్ హార్ట్ ఎటాక్ కదా ఎందుకు చెప్పటం అని దాచాను నీ దగ్గర. నువ్వు ఇండియా వెళ్ళాక చాలా తీవ్రంగా ఎటాక్ వచ్చింది. ఓ మూడు రోజులు వెంటిలేటర్ మీద పెట్టారు అయినా లాభం లేకుండా పోయింది. అమ్మకు ఇది కోలుకోలేని దెబ్బ. అమ్మ ఒక్క క్షణం కూడా వదల్లేదు. పక్కనే కూర్చుని కబుర్లు చెప్పేది, ఏదో మాట్లాడేది. ఒక రకంగా పిచ్చిదైపోయింది.

నువ్వు ఫోన్ చేసినప్పుడే ఫ్యునరల్ నుండి ఇంటికి తిరిగి వచ్చాం. ఇంటి నిండా జనం. బొమ్మలా అయిపోయిన అమ్మ. ఎంతో నిస్సహాయంగా అనిపించింది. నాన్న హాస్పటల్లో ఉన్న రోజుల్లో చాలా తెలుసుకున్నాను. ఇన్నాళ్ళూ నాన్న మాదగ్గరదాచిన విషయాలు. ఆర్థిక మాంద్యం వలన నాన్నకు ఆరునెలల క్రితమే ఉద్యోగం పోయిందంట. అందరి దగ్గర దాచారయన ఈ విషయం. రోజూ లంచ్ బాక్స్ తీసుకుని ఉద్యోగానికి వెళుతున్నట్లే వెళ్ళి వేరే ఉద్యోగాల కోసం ప్రయత్నించినా ఏమీ రాలేదంట. సేవిగ్స్ ఏమీ లేవు. చెల్లెలు కాలేజీకి వెళ్ళాలి. ఈ టెన్షన్లు ఆయన తట్టుకోలేకపోయారు"

"ఆ టైంలో నిన్ను ఎంతో కావాలనుకున్నాను. నువ్వు నా పక్కన వుంటే ధైర్యంగా ఉండేది అనుకున్నా. అంతలో నువ్వు ఫోన్ చేసి పెళ్ళి విషయం అడిగావు. ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు. చాలా ఆలోచించా. ఇదీ పరిస్తితి అని నేను నీకు చెపితే నాకోసం తప్పకుండా ఆగుతావని తెలుసు. కానీ మీ నాన్న ఆరోగ్యం కూడా బాలేదు, నేనేమి నీకు ఇవ్వగలనో అర్థంకాలేదు.

ఎంతో అందమైన జీవితం ఇవ్వాల్సిన నీకు కష్టాల్లోకి ఎలా తీసుకురాను? అమ్మ బాహ్యప్రపంచంతో సంబంధం లేనట్లుగా అయిపోయింది. ఒక చిన్న పిల్లను చూసుకున్నట్లు సేవలు చేశాం నేనూ, లిండా. నా ఒక్కడి జీతం మీదే అమ్మ వైద్యం, లిండా చదువు. ఏమని చెప్పేది నీకు నాకు తెలుసు నువ్వు కృంగిపోతావని. కానీ కనీసం నువ్వన్నా సంతోషంగా ఉండాలి. నీకు ఒక మంచి జీవితం ఉండాలి, మీ పేరెంట్స్‌కు నచ్చిన వ్యక్తి, మీ బావలాగా నిన్ను బాగా చూసుకునే వ్యక్తి వస్తాడని అంత కఠినమైన నిర్ణయం తీసుకున్నాను.

నువ్వు ఎంత బాధపడతావో తెలిసి కూడా అప్పటి పరిస్థితుల్లో అదే సరైన నిర్ణయం అనుకున్నాను. నన్ను నేను ఎప్పటికీ క్షమించుకోలేను నీతూ.

అది పలాయనవాదనేమో కానీ నీ ప్రేమ మీద దెబ్బ కొట్టాను. ఇదంతా ఏదో నా మీద సానుభూతి సంపాదించుకోవాలని చెప్పట్లేదు నీతూ. నీకు చెప్పాల్సిన బాధ్యత ఉంది నాకు" గొంతు బొంగురు పోయింది స్టీవ్‌కు.

(ముగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments